

169

ногов за
человекъ

ИСТИНСКАТА РЕАЛНОСТЬ.

VIII година.

27 лекция на общия класъ ,държана на
20.II. 1929 год. въ София-Изгрѣвъ.

Размиране върху свѣтлината.

Чете се темата: "Най-малката форма въ природата."

Какво означава коренът на тази дума Форама? Който знае латински да каже. /значи нѣщо, което се посия./

Представете си тия научни изследвания, дѣто нѣколко милиона отъ тѣзи дребни сѫщества живѣятъ въ една капка вода, иматъ форма. Представете си, че въ този свѣтъ има сѫществуватъ по-малки, по-дребни, милиони сѫществуватъ въ една капка вода. Пъкъ нѣкоя малка форама хванала друга още по-малка и я поди. Това постепенно не може да видимъ, да измѣримъ, въ този свѣтъ сѫществуватъ спорове за нѣщо, които за насъ не сѫществуватъ, но за тѣхъ сѫществуватъ спорове, гнѣвъ, доказание и т.н. Въ тази капка има една микроба, които се дави съ друга, ядатъ се, гнѣватъ се, прѣследватъ се. Ние отъ наше гледище мислимъ, че този свѣтъ е свѣтъ на спомоществие, казваме: вода е чиста. Значи форамата е начинъ за проявление. Тамъ дѣто свѣтъ се е пръвилъ е започнала най-малката форама, а тамъ, дѣто свършила е най-голямата форма. Слѣдователно, тия тѣла, които са най-далечъ отъ насъ, иматъ най-малка форма, а тия тѣла, които са най-блико, иматъ най-голяма форама. Най-малките нѣща показватъ, че най-далечъ отъ нашето съзнание. Слѣдователно, ако една форама се увеличава, тя се приближава къмъ насъ. Много философи, има, които казватъ, че въ природата нѣщата нико се увеличаватъ, нико се намаляватъ. Ние сега мислимъ, че нѣщата растатъ и се развиватъ. Ако нѣкой отъ насъ би казалъ, че въ природата нико нико се развива, нико расте, че растенето е само прѣмидно, какво ще мислите? Да допуснемъ, че вие видна графа за вода я напълните въ вода увиличили ли сте видната въ сѫдъта? Да и жени че сте прѣнесли цѣла една каца въ вода, казвате: много вода прѣнесохъ, но казвамъ къмъ това количество, което сѫществува съ свѣта вие прибавихте ли нѣщо? Или ако вземете отъ това количество, вие намалявате ли го? Казвамъ: за да растатъ нѣщата и да се увеличаватъ, трѣбва да се притури нѣщо. Никакваме: единъ човѣкъ израсналъ, и станалъ уменъ. Но какво е станалъ уменъ. Сега ние твърдимъ, че нѣкой човѣкъ, като билъ дѣто билъ глупакъ, а като станалъ голямъ станалъ поуменъ. Какъвъто човѣкъ е въ началото, такъвъ е въ края. Глупавиятъ си е винаги глупавъ, умниятъ си е винаги уменъ. Какъв разбирае вие подъ глупавъ човѣкъ? Глупавъ човѣкъ е който никога не започва работа. Глупавите човѣкъ тревоги нѣма. Умниятъ човѣкъ има тревоги съ глупавия.

Глупавият може да кари ~~намери~~ господаръ. Умният може да стане господар на глупавият; глупавият може да стане слуга на умния. Питамъ сега: ако умният има единъ глупавъ слуга, какво ще спечели? Днесъ ще му счупи едношире, утръ ~~друго~~ една паница, този глупавият човѣкъ за една година ще направи толкова бѣли, че нѣма да му стигне заплатата, за да се отплати, ще изхарчи десетъ пъти човѣкъ. Казвамъ: иие хората на земята, за да исправимъ една погрѣшка се изискватъ хиляди години да правимъ добри броени година, като живѣшъ и хиляда години, ако живѣшъ едва ли щи може да попровишъ погрѣшките. Затуй казваме, че Господъ е дълготрѣпливъ, има да се занимава съ глупави хора. Да допуснемъ, че болниятъ най-първо е недоваленъ, защото е боленъ разглеждаме живота отъ наше гледище. Като стане здравъ, нѣма хубаво ядене, казва: зошо ми е голо здраве. Зимно време е облъкъ хубаво обущата му ~~единъ~~ тѣники, истикатъ краката, казва: що ми еж тия обуща, нѣмамъ шумони. Има чорали, но, ко зимно брѣмеръ казва: тия тѣники чорали до ми ги даватъ. Дадешъ лѣтно илѣмъ дебели чорали, казва: що ми еж дебели чорали, тѣники да ск. Не знаешъ, какви да му дадешъ тѣники, или дебели. Сега онзи, който размѣсва тѣники и дебели чорали, уменъ човѣкъ ~~никакъ~~ може ли да сѫде? Като имашъ единъ глупавъ слуга, той зимно време ще ти донесе тѣники чорали, лѣтно илѣмъ дебели. Казвамъ: господаръ, за да си направи работата, самъ трѣбва да иде. Онзи, който не разбира, отъ времето, че се е прѣмѣнило, той не чувствува, че го честитъ чувствителностъ е слаба. Сега вие вие мислите, че всички хора разбиратъ еднакво. Не. Това, което вие разбирате, други даже не същатъ за него, то не съществува за тѣхъ. Нѣкой човѣкъ има вкусъ за хубавото, вижда най-малките лекета, другъ не ги вижда. Казва: лаже имашъ. Какво има. Има хора, които никакатъ най-малката съдръга дунка други коскожда дунка иматъ, казватъ: нѣма нищо, тази дунка не съществува за него, не го безспокои. Задо едного една малка дунка го безспокои, а другъ дна голъма дунка не го безспокои. Тези хора не разбиратъ законите. Ще дадете: културата е различна. Културенъ човѣкъ, а нѣма съзнание въ него. Значи разни фази имана човѣшкото съзнание. Това, което е добро за единъ човѣкъ не е добро за другъ. Въ природата доброто не е едно и сѫщо. Иие срѣмо себе си не сме еднакви. Иие се смѣемъ на себе си, че като дѣца сме правили известни погрѣшки, сега като възрастни си въобразяваме, че сме станали по-умни. Добръ седи този и казва, че много уменъ. 12345678900000-- този е много уменъ, философъ. Колко голъмо е това число? 10-- този е единъ простакъ. Но какво се различаватъ тия двамата? Единиятъ знае да брои до

десетъ, другиятъ разбира повече. Този голъмиятъ философъ може ли да обхване съ ума си количествено какво нъщо е вселената? Да кажемъ, ако вселената бъше образувана отъ толковъ слънца, може ли този мудрецъ да обхване всичките тези слънца? какви хора живѣятъ, какви същества има, каква е тѣхната орбита. Той може ли да познese това число, за какъвъ пръстъ? Милиона, или квадрилъона, или секстилъона. Какво е единъ квадрилъонъ? Единъ квадрилъонъ отъ микроскопически прашинки колко тежи? Изчислете, ако една прашинка тежи една двадесетъ и лъчна частъ отъ грама, единъ квадрилъонъ прашинки, колко тежи?

Казвамъ сега: несамо докажемъ, че нѣкога е добъръ човѣкъ. Въ какъвъ седи до-ръ на единъ човѣкъ? - Той е красива човѣкъ. - Въ какъвъ красотата на единъ човѣкъ? - Има въ правиланъ носъ, въздъхъ били хубави. Ние имаме една мѣрка, вътрѣшна. Всѣки народъ има свои чувства, всѣко общество има свои чувства. Жернитъ считатъ, че дебелитъ бѣрни сѫ красиви, и че колкото лиците и по-лъскаво е по-красиво. Ако единъ бѣль иде между черните, той е грозенъ, затова го изядатъ. Така сѫ правили въ старо врѣме, като иде бѣлиятъ, тѣ го изядатъ. Ако тѣмнината се стреми да погълне свѣтлината, считаме, че свѣжната и тѣмнината сѫ живи. Тѣмнината, като види свѣтлината, казва: грозна си. Тогава, ако тѣмнината мисли, че свѣтлината е грозна, какво мисли свѣтлината за тѣмнината? Ако дойде единъ прѣстъпникъ, направи прѣстъпление, вие го виждате, прѣдавате го на властъта, казвате: ти си прѣстъпникъ, единъ вагабонтичъ, безчестникъ. Той ве казва: чо ти влизаш въ работата да се разправяш съ моята работа? Нека властъта да ме дери. Ти си грѣшникъ, чо ти влизаш въ работата да се занимаваш съ мене. Питамъ сега: вънъ отъзаконитъ ли е единъ гражданинъ сега да го прѣдаде на властта? Властъта въ коя и да е държава заставя гражданина. Че азъ може да пиша единъ законъ, да кажа: това ще правите, валидно ли е това? Чомъ сте въ моята държава, валидно е, но щомъ излѣза отъ кръгъ на моето влияние, има другъ законъ. Ако азъ излѣза отъ една държава идъто е по свобода, и влѣза въ друга, дѣто законитъ сѫ малко драконовски, какъ че се чувствунашъ. Всичките хора сега сѫ излѣзли отъ различни култури, отъ различни държави. Вие хората не идете отъ една и сѫща държава, не сте граждани на една и сѫща държава. Вие сте граждани отъ различни държави, или вие имате различни понятия за добро, за обхода, за моралъ. Имате моралъ, но не е подъ единъ и сѫщъ знаменателъ. Тогава, ако всички идехте отъ една и сѫща държава,

нъмаше защо да се проповъдва, да говори за моралът на хората ~~Казваме:~~
да обръщем хората към Бога. Защо тръбва да се обрънатъ хората към Бога
Богът ги е направилъ, а тръбва да се обръщатъ към Него ~~Казвамъ~~: ако Богът
е направилъ човѣка, каква нужда има да се обръща към Него? Ако азъ направя
една статуя нѣкъде, какво тръбва да има даде тази статуя? Какво тръбва да има
какът? Статуята тръбва да знае да говори. Вие, като туристи тази статуя, ти
тръбвада мълчи, нъмаша говори. Като ти не искатъ, ти нъма правода говори.
Като мина азъ и питамъ: кой мина днесъ? Тя тръбвада отговори: Еди конски.
- Какъвът бѣше? - Да започне да описва лицето, мажъ ли била, жена ли била.
Слѣдът това мълкне. Прѣставете си, че азъ минавамъ покрай тази статуя
и говоря съ нея. Нѣкой казва: тази статуя, която направи, говори. Другъ
пита, ти мълчи. Може ли статуя да говори? Може да говори. Вие може да нака-
рами статуята да говори. Говори това, което всѣкога е говорило. Това,
което никога не е говорило, не може да говори. Та какво разбирате подъ
думата "статуя"? Подъ статуя разбираме неорганизирана материя, която при-
надлежи на друго царство, тя има животъ въ себе си, може да я накараме
да говори. Тогава може да накараме този тебеширъ да говори, да стане
цѣненъ заради настъ. Вие го гледате и педь пари не струва. Може да стане
цѣненъ. Какъ? Прѣставете си, че единъ велики човѣкъ, когото вие обичате,
нѣкое божество напишете само еднадума на този тебеширъ, веднага тебеширътъ
стане цѣненъ. Кое онова, което направи тебешира цѣненъ. Думата на този
велики човѣкъ, които написа. Значи това, което вие притежавате, намето
тѣло струва толкова, колкото този тебеширъ. Намето тѣло по отношение на
други существа съ друго съзнание струва толкова. Този тебеширъ и инте-
ресенъ заради мене, понеже той пише на дѣската. Обаче, като пише, той се из-
писва. Кой отъ васъ, като пишете, че не се изписватъ? Кой отъ насъ не се изпи-
шете изпинай по единъ естественъ начинъ
сълъдосега? Всеки денъ ти може да се радвашъ, като се радвашъ, ти де из-
писашъ; като се тревожишъ, като скрбишъ, ти пакъ се изписвашъ. Ти пишешъ:
50000 да взимамъ, 60000 да давашъ. Сакрати нулите: 6 да давамъ, 5 да
взимамъ. Когато дойде 5 тъкъ хубаво, но при 6. При единния случай ти се
изписвашъ и при другия случай ти се изписвашъ. Защото слѣдъ като дойде
радостътъ, у тебе ще дойде друго едно състояние. Ти ще търсишъ място на
ней, где се страхувашъ да не би да я изгубишъ. Тогава по какво се отличава
скрбътъ отъ радостътъ? Сега Философия тръбва. Радостътъ въ началото носи
си своето качество, ти, като идеш да се радвашъ, но, когато си замине, ти скр-
бишъ. Радостътъ въ началото носи щастие. Скрбътъ въ началото носи

скърбъ. Имаметова състояние у човѣка. Той има едно отношение. Радостта въ началото ще му донесе радост, радостта, като замине, ще донесе скърбъ. Значи радостта ще се прѣвънне въ скърбъ. То е едно състояние. Тогава скърбъта въ началото ще донесе скърбъ, въ края ще донесе радост. Слѣдователно, скърбъта ще се прѣвърне на радост. Вѣрно ли е това? Когато радостта замине, скърбъ има. И тѣй това, което не носи радост въ началото, е радост. Нокагато радостта съ замине, ще носи скърбъ. Това, което въ началото е е скърбъ, въ края ще бѫде радост. Слѣдователно, умниятъ човѣкъ иска всѣкога да има радост. Затуй именно едноврѣменно трѣба да имаш скърбъ и радост, чеда може и въ началото и въ края да бѫде радост. Глуправиятъ човѣкъ постоянно носи скърбъта. Казва: азъ нѣмамъ никаква радост. Затуй той въ началото е радостенъ а въ края е скъренъ. Сега умни хора наричаме тѣзи, които въ началото съ скърбни; глупави хора съ тѣзи, които въ края съ скърбни. Казва: да видимъ какъвъще бѫде краятъ. Значи има едини, които носятъ скърбъ, други, които носятъ радостта. Животъ има двѣ форми. Сега забѣлѣжете психологически, ме когато ви даватъ едно благо, вие го намирате малко; ако ви дадатъ една златна монета, въсъ ви се струва малко; когато ви даватъ хулава куца, въсъ ви се струва малко; пасъ когато ви даватъ лошти работи, въсъ ви се струва много. Запримѣръ, ако ви дадатъ 20 златни лева, казвате: малко су. Но, ако ви кажатъ, че вие трѣба да дадете 20 лема, казвате: много съ. Защо въ единия случай казвате, че е малко, а въ другия случай - че съ много. Имате сѫщото количество 20 лева; на какво отгорѣ 20 при радостта съ мненикъ малко, а при скърбъта съ много. Ако дойде въ къщата ви приятель, седи десетъ дена ^{когото обичате} въсъ ви се струва, че малко седѣлъ; дойде другъ, когото не обичате, седи единъ день, казвате: цѣлъ день сѣдѣ. Ако, този, когото не обичате седи десетъ дена казвате, седѣ десетъ дена, като че цѣла година, какъ не го бѣше срамъ. Този когото обичате може да седи година, вие се радвате. Защо при единия имате тази даростъ, а при другия - това неразроложение. Разликата е, че първииятъ е книжески синъ, десетъ дена седи, но отъ въсъ нищо не е язвените сте или отъ него. А вториятъ е книжески синъ, който всичко отъ въсъ яде, нищо не е донесълъ, празни се ваната каса. Това съ състношения на нѣщата. Ако попитатетози вторие книжески синъ, ако иска да не дойде, казвате: халалъ да ви е, да дойде да видите, какво нѣщо е гостенинъ, както въ турско врѣме, като дойде турчинъ, иска печена кокомка, пуйка, спичана по модеренъ начинъ. Иали вие стеяли супа съ хлофета, насъкатъ месото на дреб

турят дафиновъ листвъ въ супата, послѣ одно яйце разбито, малко фиде проклосно, послѣ единъ лимонъ.

Сега и не съвръмеш че има да прѣмистимъ нашите съзнание. Ко-
гато дойдемъ до човѣкът отъ този съзнателъ, въ неговия умъ, въ неговата воля
има ище нѣщо, което трѣбва да прѣврънемъ. Цѣлата наука е въ даденъ слу-
чай да можешъ да прѣврѣшишъ. Да кажешъ: да прѣврѣшишъ дроби въ единъ въ
значителъ. Може да прѣврътишъ своята радостъ въ скрѣбъ, ти вече си дошълъ
въ началото на магията. Може да прѣврѣшишъ. Че какъ? Вие имате единъ
слуга, азъ всѣкога може да прѣвърни вашия слуга да ви стане обичень.
Идвамъ при васъ, имате единъ слуга, казвате: той не е културанъ, глупавъ е
такъвъ и го искашъ да си върви, а не го обнимате. Казвамъ: на този слуга
му се паднало едно наследство отъ единъ миллионъ лева. - Тъй ли? Току-
изведнажъ казвате: и да те купа осуда, че нѣвашъ, дрепки нѣвашъ. Слугата се
чуди отъ дѣ дошло това, защо се измѣнилъ неговия господаръ, показва голъ-
мо внимание. Може да направи и най-добрия ви слуга да не го почитате.
Казвамъ: то освѣнъ че нѣма наследство единъ миллионъ лева, но баща ду-
десетъ миллионъ дѣлъ, тъкъ сътъ го да плаща. Казвате: нѣмаме нужда отъ слуг
изпъждате го, навънъ. Това са постотни промѣни, контоставатъ въ нашето съ-
знание. Запримѣръ нѣкой петъ нѣкой ваша идея считате твой цѣнна, както
слугата, който има идиъ миллионъ наследство. Послѣ казвате: тази идея не
струва нищо. Вътрѣшниятъ нашъ мирогледъ постоянно се меня, нѣмаме една
постоянна величина, съ която да работимъ. Не че нѣма, но така е обѣрканъ
свѣтъ. Най-послѣ никандъ нѣко мое вѣкъ останѣлъ, както нѣкой турчинъ, не-
зинуване се за радата, поклати главата, казва: животъ ни дойдохъ, волъ
си отивамъ, нищо не разбражъ. До таково понятие дойдохъ. Казва: като едно
животно прѣкарахъ, трѣбвало да ме впрѣгнатъ. Тукъ и тамъ навсѣкудъ насила-
ме караха, никандъ не бѣши нищо доброволно не направихъ, все
съ останъ ме караха. Хване се за главата, казва: не ми върви! Какъ съ таки-
ва разбиранія че върви? Сега казвамъ: това не се отнася до вашия личенъ ж-
животъ, но казвамъ: това, което настъ ни смущува, то е нашето минало, нашътъ
миналъ разбиранія, ние не сме се освободили отъ тѣхъ. Миналото върви, от-
подиръ като сѣника, кеси правете илъзи. Казвате: азъ кой съмъ? Господаръ тъ-
днѣсъ има уважение и почитание, понеже ~~зинумъ~~ мисли, че имашъ десетъ мили-
она наследство, но утѣ, като разбере, че нѣмъ щъ, че измѣни своето мнѣніе.
Днесъ си здравъ, утѣ се разболѣши, 5-6 мѣсѣца дѣржавата даде отпускъ,
послѣ казва: кѣма да го биде и покакъвъ параграфъ те оволняватъ.

Държавата казва: какът здрав и зоре ни тръбва, болният хора да си вървятъ. Казвамъ сега: даже майката, като има дълте цълува го, но, като боледува десетъ години, казва: да го прибери Господъ, то да биде свободно, пътъ и ние да бъдемъ свободни. Тя идка да го овлии. Сега онзи отъ васъ, които разбиратъ, хубаво, но които не разбиратъ казвате така: никакавъ прогресъ не сме направили. Може онзи, които ме пръпорчватъ, че имамъ десетъ хиляди лева наследство, или че имамъ тобково дългъ, може и иднато и другото да не е върно. Казватена господаря, че имамъ десетъ хиляди лева, отношението се промъни, какво съмъ придобилъ азъ? Или, като кажете, че имамъ десетъ хиляди лева дългъ, какво съмъ придобилъ изгубилъ? Само виждамъ отношението на хората, които се изменятъ, не по същина като една величина, въсвоята цълокупност. Дали азъ изливамъ вода отъ шишето, или то наливамъ, то е все едно. Ако ние напалните нашата графа, не мислите, че сте внесли нѣщо въ свѣта пъкъ и ако изльете водата отъ вашето шишче, не мислете, че сте изнесли.. Не мислете, че е добродѣтель да наливате водѣ, или като изливате е лошо. Ти и като нападнавашъ и като изливашъ и толкова добро. Тогава въ какво седи доброто въ свѣта? Ако напълни вашата чаша гарафа, азъ съмъ добъръ по отношение на васъ, казвате: много добъръ новъкъ, напълни ми шишето съ вода. Моята постникъ да напълни вашето шишче съ вода е добре. Или ви дамъ едно парче хлѣбъ е добро. Добротата седи по отношение на това, че съмъ ви далъ едно парче хлѣбъ. Но този хлѣбъ, че съмъ направилъ азъ. Азъ взимамъ житото, смиламъ го, правя хлѣбъ. Мисълъта, че съмъ направилъ, то е добро, посълъжеланието да ви услуга, да прѣмахна една ваша мъчителня. То е едно относително добро, което скъпствува. При тия отношения се улеснява житотъ. Хората отъвнѣ може да прѣпитствуватъ своята мисълъ. Ние сами може да си прѣпитствуваме съ своеопиници неразбране. Азъ сега изяснявамъ този въпросъ предъ васъ, защото мнозина иднатъ идватъ, казватъ: Учителятъ обрѣда инициация къмънѣкого. - Прѣпорчали го, че има десетъ милиона. Книжници на другъ не обрѣда внимание. - Казватъ ми, че той има дългъ. Тогава турямъ замона математически: обичамъ нѣкого. Задо? - Защото има десетъ милиона. Ние обичамъ нѣкого. Защо? Защото има да дава. Вие ще кажете сега: така ли тръбва да биде животъ? Дайте ми единъ идеаленъ животъ да обичашъ нѣкого безъ да искашъ да взимашъ нѣщо отъ него. Че, ако азъ ви донеса само единъ голямъ образъ отъкоски, че го обикните ли? Иби единъ мъртвецъ, че го обичате лягтурямъ въ тебеширени мускули, че го обикните ли? Сега по нѣкой пъти вие меслинте, въ каквоседи такъ любовъ. Любовъта седи въ това да не

обреши това, което другият човекъ има. Това, което цънис за него, което е съществено, да няго обрещь. Ако той има красиво чувство и ти го обичаш, това красивото чувствода не го развалишъ. Това подразбира Любовъ. Да не бешеш това, което пази като зъницата на окото си. Това е Любовъ. Ако ти искашъ проявление на любовта, това е ~~е~~. Не това, което цънис за тебе, нито, което цънис за него, което съществено, което съставлява неговия животъ въ дадения случай. Знани на същественето въ него да гледашъ съ същ то във, както той гледа. Той тогаваказва: този човекъ ме обича. Когато другъ пази това, което имашъ, то е обичъ. Каква обичъ може да има, ако той не пази твоестсвещено чувство?

Слъдователно, казвамъ: кое основа качеството въ единъ ученикъ, за което той може да бъде обичанъ? Дъто се учи ли? То е негова длъжностъ. Кое е сега същественото въ ученика? Кое е същественото въ Учителя, че той учи, то е негова длъжностъ. Той самъ се създава. Дойде, казва: азъ Учителя искашъ да бъда, присърце ми е да уча дъца. Ако онзи Учителя научи всички дъца да се обичатъ единакво, да пазятъ това свещеното въ тъкъ то е Учителятъ, то е същественото. Отношението, което иматъ хората между себеши си, несамо отношението къмъединъ човекъ, но разбирамъ въ дудения случай да имашъ отношение къмъ всички разумни същества, понежесъйтъ с така чувствителенъ като единъ организъмъ, че дъто бутнешъ той страда отъ това бутване. Слъдователно, ученикът тръбва да има отношение несамо къмъ няколко души, но той тръбва да има отношение къмъцълото битие. Когато говоримъ за Бога, не разбираме този цълокупенъ организъмъ, въ който живѣемъ. Слъдователно, като правимъ пакостъ, тази дискармония ще дойде и върху насъ. Ако вие така схващате, животът има смисъль. Двамадуми да се обичатъ, то е единъ начинъ, тъкъ воже да прѣкарътъ връмето напразно. Защото двама, като се обичатъ, ще се разобичатъ. Защото любовъта и тя си заминава. Любовъта какво носи въ началото? -Радостъ. Умразата какво носи въ началото? -Скърбъ. Любовъта въ края каквоноси? -Скърбъ. Умразата въ края каквоноси? -Радостъ. Слъдъ като ѝ се освободишъ отъ умразата, веднага ще почувствувашъ една радостъ. Човекъ, слъдъ като се освободи отъ болестта, почуствува радостъ. Сега вие можете да попитате, дали тия нѣща са реални, или не. Вие когато питате дали това нѣщо е реално или не, какворазбирате? Ние казваме: реално е това нѣщо, което може да скованемъ; това, което вие можете да попнете, не е реално. Реалните нѣща не се попнатъ, тъкъ се виждатъ.

Никой десегале с могъл да попилне реалното. Никой не е могъл да го по-
помирисе. То издаваедно благоухание, но никой носък до реалността не
се е добралъ. Даже умът до реалността не се добралъ. Реалността е
толкова красива, че тя не дава никой да се допира. Нъма същество, което
е могло да се допре до реалността, чийната душа е чиста. Затук дре-
хата на природата и дрехата на човъцката душа е всъкога чиста, понеже
до природата никой не може да се добере и до човъцката душа никой не
може да се добере. Това са двъй реалности въ свѣтъ. Туй, докосетоти не
може да се приближиш, туй, което ти не може да оцапашъ, туй, на което ти
не може да притуришъ, нито да отнемешъ нѣщо, то е реалността. Към реал-
ността никой не може нико да притури, нито да отнеме. Не самоти, но да се
събере и цѣлиятъ свѣтъ, несамо цѣлиятъ свѣтъ, но и да се събератъ и
всички божове и тъй не може да притуратъ нѣщо към реалността.
На реалността нищо не се прилага, понеже е пълна, понеже е съвържена
въ себе си. Азъ щи ви попитамъ като онзи, който проповѣдвалъ за грѣховетъ
на хората, казва: Братя, какво разбрахте? Единъ старецъ казва: не те
разбрахъ, дѣдо попе, Не разбрахъ тази работа е страшна. Казва: ти ме тури
въ едно задруднение, казвашъ, че въ онзи свѣтъ ще има скърдане съ зхби,
а моятъ спадали. Азъ каквото правя, какъ ще си изкупя грѣховетъ? Онзи,
които има зхби, инициаторъ ще скърца, аме азъ какво ще
правя? като пѣмамъ?

Отче нашъ.